

дослідження можна кваліфікувати і як нове опублікування даних, і як їхнє уточнення на підставі авторського аналізу. За таких обставин застосування згаданих раніше рекомендацій не видається нам достатнім для вирішення питання про порушення приватності шляхом публікації фактів про приватне життя й підвищення ефективності охорони інтересів громадян.

З нашої точки зору, доцільними можуть бути наступні заходи:

- при визначенні факту наявності публічного інтересу в наданні інформації пропонується враховувати її потенційну наукову та мистецьку значущість;

- пропонується дозволити опублікування даних, яке може порушити недоторканність приватної сфери особи, за умови значущості (або потенційної значущості) відомостей для науки, мистецтва і літератури, а також в разі знаходження консенсусу в питанні гарантованого нерозголошення певних фактів;

- для з'ясування цінності наділених потенційною науковою чи мистецькою значущістю відомостей і забезпечення доступу до них пропонується враховувати суб'єктивні фактори зацікавлення в отриманні інформації особи, що може виступати в якості носія публічного інтересу.

Пошук шляхів забезпечення користування досягненнями науки, витворами мистецтва і літератури може мати важливе значення для подальшого дослідження питань, пов'язаних з особистими немайновими правами особи, а також для практики, сприяючи усуненню небезпеки ігнорування видатних витворів мистецтва й ознайомленню з особистими документами.

Особливості реформування органів внутрішніх справ у сучасних умовах євроінтеграції

Халавка Х.Б., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, професор *Якимець О.І.*

Актуальність проблеми визначають політичні, соціально-економічні та правові перетворення, які відбуваються в останні роки в Україні. Аналіз соціально-політичної і правової ситуації в країні свідчить про поступове погіршення стану правопорядку та законності, зростання злочинності. Порушуються не тільки права і законні інтереси фізичних осіб, але поставлено під загрозу національну безпеку держави. В таких умовах неабиякого значення набувають процеси реформування правоохоронних органів взагалі та органів внутрішніх справ (далі - ОВС) зокрема.

Нині розпочато якісно новий етап реформування органів внутрішніх справ. У досить стислі строки Міністерством внутрішніх справ разом з Експертною громадською радою були розроблені і затверджені Кабінетом Міністрів України Концепція реформування МВС і відповідна Стратегія. Перед міністерством постало важливе завдання: розпочати процес змін і при цьому не втратити важелів управління системою органів внутрішніх справ

Головною метою реформування системи Міністерства внутрішніх справ є визначення пріоритетів, основних напрямів, очікуваних результатів та засобів перетворення МВС на правоохоронне багатопрофільне цивільне відомство європейського зразка Г11.

Передумовою реформування МВС України є вдосконалення нормативно-правового регулювання діяльності органів внутрішніх справ. Створення повноцінного правового підґрунтя - це, безперечно, одне з головних завдань реформування МВС і правоохоронних органів загалом. Для цього слід передусім схвалити новий комплексний закон «Про поліцію і поліцейську діяльність», у

якому було б чітко визначено правові та організаційні засади діяльності ОВС України, їх система, завдання, принципи діяльності, компетенція, повноваження і функції, загальна структура, фінансування та матеріально-технічне забезпечення ОВС, відображено найважливіші питання проходження служби і державно- службових відносин в органах внутрішніх справ, окреслено систему контролю та визначено юридичну відповідальність працівників.

Складником реформування є також структурна оптимізація, яка передбачає узгодження функцій, структури та чисельності органів внутрішніх справ усіх рівнів із завданнями, що стоять перед органами правопорядку на сучасному етапі розвитку держави та суспільства.

Без модернізації професійної освіти та перепідготовки працівників органів внутрішніх справ ефективність реформаторських заходів буде зведено нанівець. Нині багато уваги приділяється реформуванню юридичної освіти, її якісному оновленню в межах розроблення і здійснення системи заходів організаційного, наукового та навчально-методичного характеру. Останнім часом зусилля Міністерства внутрішніх справ України були спрямовані на створення нормативно-правової основи галузевої освіти й оптимізацію її структури з метою забезпечення єдності стандартів освітньої та наукової діяльності, впровадження новітніх технологій у систему підготовки та перепідготовки працівників для правоохоронних органів, наближення навчального процесу до вимог галузевих служб органів внутрішніх справ [2]. Професіоналізм, належна професійна підготовка працівників можуть бути визнані основним, домінуючим чинником забезпечення безпеки життєдіяльності персоналу органів внутрішніх справ [3].

У контексті реформування органів внутрішніх справ особливої актуальності набуває - оцінка діяльності міліції та підвищення довіри до неї з боку населення. Довіра й тільки довіра людей може бути головним показником ефективності роботи правоохоронців, що промовисто підтверджує світовий досвід. Виходячи з цих стратегічних посилянь, критеріями оцінки результативності роботи необхідно зробити не статистичні показники, а ступінь захищеності законних прав і свобод громадян, їхніх майнових і гуманітарних інтересів.

Удосконалення потребує також кадрова політика в системі МВС України. Необхідним є розроблення єдиних критеріїв визначення статусу правоохоронного органу, особливостей проходження служби в ньому, уніфікованих засобів соціального та правового захисту працівників.

Втілення реформи також передбачає, насамперед, оптимізацію бюджетних асигнувань на утримання правоохоронних органів. Без розв'язання проблеми поліпшення матеріального забезпечення працівників правоохоронних органів неможливо забезпечити достатньо високий рівень професіоналізму особового складу органів внутрішніх справ. Зрозуміло, що бюджет потрібно збільшувати. Також необхідно вирішувати питання підвищення виплат працівникам міліції виходячи з наявних і перспективних фінансових можливостей.

Підсумовуючи вищевикладене, ми можемо зробити висновки, що реформування ОВС в Україні повинно враховувати як національний досвід, так і здобутки іноземних держав, і тому це довготривалий процес, що потребує неабияких зусиль і комплексного підходу як з боку владних інституцій, так і з боку населення, тому що такі заходи є обов'язковою умовою формування дієвої системи забезпечення прав людини і громадянина.

Список використаних джерел.

1. Проект Концепції реформування органів внутрішніх справ. - К., 2014.

2. Бесчастний В. Актуальні питання реформування МВС України / Віктор Бесчастний // Журнал Верховної Ради України «Віче». 2011. № 2. С. 1619.

3. Синявська О. Ю. Реформування органів внутрішніх справ та його вплив на забезпечення життєдіяльності персоналу ОВС / О. Ю. Синявська // Держава та регіони. Сер. Право. - 2010. - Вип. 2. - С. 31-35.

Основна проблематика визначення поняття честі та гідності людини в цивільному законодавстві України

Чернецький В.В., студент 2-КА курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор *ЗаїкаЮ.О.*

Гідність людини - це та цінність, якої вона набуває і яку зберігає в суспільстві. Серед складових такої цінності виокремлюють: особисту гідність (цінність конкретної особистості, сукупність притаманних їй суспільно важливих властивостей); колективну гідність (цінність людини як представника певної соціальної групи - сім'ї, колективу тощо, належність до якої наділяє її певною значимістю); професійну, трудову гідність (цінність, яка пов'язана з професією особистості та визначається основними видами її суспільної діяльності); громадянську гідність (цінність людини як представника народу, як громадянина певної держави); людську гідність (цінність людини як представника всього людства). Щодо визначення терміну «честь» то, честь - це перш за все позитивна моральна репутація, яка формується й існує у суспільній думці тієї соціальної спільноти, до якої належить певна особистість. Із цього погляду честь належить не конкретній людині, а існує у свідомості інших людей, які її знають, у думці колективу [2].

Метою даного дослідження є відшукування певних проблем, що виникають між чинним цивільним законодавством та людиною у сучасному світі, а також навести пропозиції відносно вирішення проблем забезпеченості дотримання законодавства, що стосується честі та гідності людини.

Об'єктом дослідження являється Цивільний кодекс України та його роль в забезпеченості законних прав та інтересів у повсякденному житті людини.

Найбільш вагомий внесок у дослідження питань цивільно-правового захисту честі, гідності та ділової репутації зробили відомі спеціалісти у цій галузі, а саме: А.Л. Анісімов, О.М. Ерделевський, Л.О. Красавчикова, та ін.

Поглянемо на проблеми захисту честі та гідності людини через призму аналізу положень Цивільного кодексу України (далі ЦК) та чинного законодавства у цій сфері, маючи на меті висвітлення найбільш дискусійних питань, що виникають у процесі застосування відповідних норм у практичній діяльності судів. Зазначимо, що надання таким категоріям, як честь та гідність, статусу вищих соціальних цінностей знайшло своє важливе місце в положеннях ЦК. Так, у ст. 297 ЦК закріплено, що:

- 1) кожен має право на повагу до його гідності та честі;
- 2) гідність та честь фізичної особи є недоторканими;
- 3) фізична особа має право звернутися до суду з позовом про захист її гідності та честі.

Згідно ст. 273 ЦК, в якій міститься положення відносно забезпечення здійснення особистих немайнових прав від протиправних посягань інших осіб. Особа має право на вибір схеми захисту, а саме: звернутися до суду, звернутися до уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, до міжнародних судових установ, членом яких є Україна, а також до органів центральної місцевої влади. Відповідно до ст. 277 ЦК, особа має право та позов